

c(l)atspraak
the cats clan

C(L)ATSpraak

C(L)ATSpraak IS EEN
DRIEMAANDELIJKSE UITGAVE
VAN FANCLUB "THE CATS CLAN".
POSTBUS 1154, 7500 BD,
TE ENSCHEDE.

Voorzitter : Rudie Rakers.
Secr/Penn. : Yvonne Schepers.
Medewerker : Roy Ekkelboom.
Fotografie : Ruud Vinke.
: Rudie Rakers.
Cover design: Piet Veerman.
: Ruud Vinke.
Lay-Out : Rudie Rakers.
Druk : Quick Service B.V.
: Enschede.

Verschijnt vier keer per jaar.
Lidmaatschap: 15,00 per jaar.

Bankrelatie : Amrobank Enschede.
Rekeningnummer 45.05.13.076, t.n.v:
Fanclub "The Cats Clan".
Postgironummer van de bank:
804207.

Opgericht in Juni 1983 te
Volendam, in samenwerking met;
Piet, Arnold, Cees, Jaap, Theo,
Karin van Dijk (BONI RECORDS)
en Hennie en Ina Boezen (DFF).

Fanclub "The Cats Clan" is
officieel erkend door boven-
staande personen en instanties
en als zodanig aangesloten bij:
THE DUTCH FANCLUB FEDERATION.

Voor alle correspondentie:
Postbus 1154, 7500 BD,
te Enschede.

POSTZEGEL BIJSLUITEN
VOOR ANTWOORD !!!!!

Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, overgenomen en of
openbaar worden gemaakt door
middel van fotografie, copieëren,
druk, microfilm of op welke andere
wijze dan ook, zonder uitdrukkelijke
schriftelijke toestemming van de
uitgever van dit blad !!!!!

© COPYRIGHT 1985 The Cats Clan.

2e jaargang -nr 2 & 3.

PAG 1: INHOUD EN KOLOM.
PAG 2: VOORWOORD.
PAG 3: NIEUWS VAN DE KLUB.
PAG 4: BRIEVEN VAN FANS.
PAG 5: MEEDEDELING.
PAG 6: CATS SHOP.
PAG 7: MIAUWTJES.
PAG 8: AKTIE EN INFORMATIE.

PAG 9: VERHAAL OVER
PAG 10: HOE EEN
PAG 11: FANCLUB WERKT.
PAG 12: SUPERFAN EN PIET.
PAG 13: DE ENIGE ECHTE
PAG 14: STORY OF:
PAG 15: THE CATS.
PAG 16: ZIE BOVEN.
PAG 17: ZIE BOVEN.

HIERBIJ WILLEN WE
DE ENSCHEDESE
FREE LANCE
FOTOGRAAF
ROBERT HOETINK
HARTELIJK
BEDANKEN VOOR
ZIJN GRANDIOSE
MEDEWERKING.
ZONDER JOUW
HULP WAS HET
NIET MOGELIJK
GEWEEST.

sonic sound service

PRODUCTION,
PROMOTION and MANAGEMENT

john drogtrop

OOSTERMOER 20, 2036 BJ HAARLEM
POSTBUS 4068, 2003 EB HAARLEM

Jon Snoeren

ACHTSTE DONK 144
5233 PE 's-HERTOGENBOSCH
TELEFOON 073-417938

□ □

Als in dit hokje een
rood kruis staat, moet
je om het volgende blad
te ontvangen wel even
je lidmaatschap
verlengen.

POSTBUS!

Gelukkig, we hebben een postbus en we zijn de mensen van de P.T.T. hier dankbaar voor. Iedereen die ons nu post wil sturen moet dit vanaf heden richten aan; Fanclub "THE CATS CLAN, POSTBUS 1154, 7500 BD te ENSCHEDE. Vergeet dan ook geen postzegel voor antwoord, want het komt tegenwoordig weer veelvuldig voor dat leden geen zegel insluiten voor antwoord. Omdat er veel nieuwe leden zijn bijgekomen willen we dat hier nog een keer vermelden. In het vorige nummer van C(1)atspraak hebben we jullie er al op gewezen dat de post soms niet op ons adres aankwam en dat we dan kwade gezichten kregen van de leden. Deze dachten dan dat wij onze post niet beantwoorden, maar als je niets krijgt kun je ook niets beantwoorden.

Uiteindelijk hebben we de knoop dan maar doorgemaakt en een postbus aangevraagd. Doordat de directeur van het postkantoor van onze moeilijkheden en de vele door ons ingediende klachten persoonlijk afwist, was het mogelijk dat we met zijn medewerking binnen twee dagen een postbus kregen toegewezen. Als we op de normale wachtlijst moesten geplaatst worden, had dit in Enschede zo'n drie maanden in beslag genomen. We verwachten nu dan wel dat jullie geen post meer naar het oude adres zullen sturen, maar in grote getale naar de nieuwe postbus. Vanaf deze plaats willen we dan ook de desbetreffende medewerkers van de P.T.T. bedanken dat ze dit mogelijk hebben gemaakt voor ons in deze zeer korte tijd.

PRIJSVRAAG!!

De opgave deze keer is om het aantal keren dat het kattekopje in de hele uitgave voorkomt te tellen en op een briefkaart te zetten die je vervolgens naar ons opstuurt. Onder de goede oplossingen worden drie prijzen uitgeloot, nl. de Duitstalige elpee "One Way Wind", een zonnefilter en een baseballcap. De moeite van het meedoen waard!!

Zoals het zich nu laat aanzien wijst het erop dat The Cats momenteel niet meer bestaan voor de heren in Hilversum. Ondanks een paar goede singles achter elkaar hoor je hun muziek steeds minder op de radio. Zelfs ons erelid Chiel van Praag hult zich in een stilzwijgen, dit hadden we van hem niet verwacht. Over een boycot willen we het niet hebben, maar een boycot begint er wel veel op te lijken. Er werd dan ook door een paar leden alarm geslagen en te proberen om Hilversum eens * * * * * Hiernaast schudden. * * * * * staan waar je een verzoekje toe kunt gebruiken om eens een verzoekje te draaien. * * * * * We hopen dat jullie er massaal van gebruik * * * * * zullen maken, zodat er binnen korte tijd * * * * * weer eens wat Cats sound in de ether zal klinken. * * * * *

- * VERONICA RADIO
- * POSTBUS 1234,
- * 1200 BE HILVERSUM.
- * (ook goeie morgen)
- * (muziek terwijl u werkt)
- * * * * *
- * TROS RADIO
- * POSTBUS 450,
- * 1200 AL HILVERSUM.
- * (de havermoutshow)
- * (50 pop of een enve loppe)
- * (Gerard de Vries)
- * * * * *
- * Blijven er natuurlijk nog heel wat regionale omroepen over.
- * De zgn. etherpiraten zijn ook nog te benaderen voor dit soort verzoekjes.
- * Van RADIO MONIQUE hebben wij geen adres kunnen vinden. * * * * *
- * AVRO RADIO
- * POSTBUS 2,
- * 1200 JA HILVERSUM.
- * (arbeidsvitaminen)
- * (hollands glorie)
- * * * * *
- * N.O.S. RADIO
- * POSTBUS 1977,
- * 1200 BZ HILVERSUM.
- * (avondspits)
- * (poplimerick)
- * * * * *

HALLO CATS CLANNERS!

Hai, ik ben Mirella Harkema en schrijf in naam van ons hele gezin.

Wij zijn dit seizoen naar vijf concerten van The Cats on tour 85 geweest. Alle concerten die wij gezien hebben waren in een woord grandioos!

Allereerst zingen zij goed live en weten er de stemming in te brengen. Wij raden degenen die nog nooit naar een Cats concert zijn geweest er ook eens naar toe te gaan.

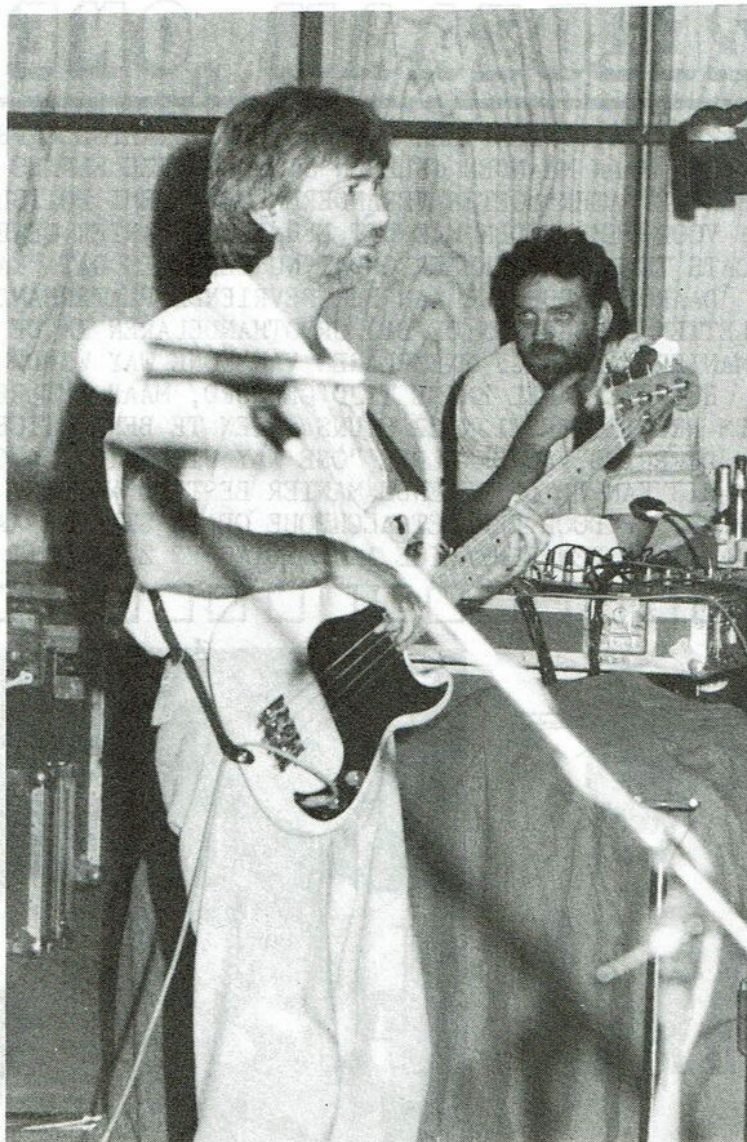
Het zal ze dan zeker niet tegenvallen! De Cats leden zelf zijn erg sympathiek, je krijgt er alle kans voor om met ze te praten of om ermee op de foto te gaan.

Verder vertellen we er niets meer over, volgend jaar komt er vast een tour 86. Daar zullen wij dan zeker weer heen gaan en hopen dan jullie daar ook te ontmoeten.

Want des te meer fans, des te meer optredens er zullen komen!

Dus tot ziens op The Cats tour 86.

MIRELLA HARKEMA,
SCHIEDAM.

IN STILTE.

Het was voor mij al jaren een droomwens: het bijwonen van een live optreden van The Cats.

Helaas, die tijd is voorbij, of liever gezegd, die tijd hebben we voorbij laten gaan.

De gouden tijd van The Cats, toen ze de ene hit na de andere hit scoorden begon twintig jaar geleden.

Als je dan voor jezelf terugblijkt zijn die twintig jaar als een wervelwind voorbij gevlogen.

En was je een stille fan temidden van kleine kinderen, tussen de muren van je eigen huis.

Een enkele keer kwam je dolle enthousiasme los wanneer Hilversum een zwarte schijf van je idolen draaide en de volumeknop van je radio een flinke slinger kreeg.

Je genoot zichtbaar, maar wel thuis!

Dan lees je plotseling een bericht in de krant: The Cats stoppen met optreden en enige tijd later moet je dan vernemen dat de groep ook nog onthouden wordt.

Dat is zonde, maar ach, hun muziek blijft!

Je gaat ze missen, hun elpees komen nu veel vaker op de draaitafel, je wilt ze toch horen, tenslotte zijn er alweer jaren van stilte voorbij gegaan.

Tot op zekere dag de klanken van een dilligence nietsvermoedend mijn huiskamer binnenkomen en ik even later dacht de door mij zo geliefde stemmen en muziek weer te horen.

Na jaren weer een slinger aan de volumeknop en jawel, mijn vermoeden word bevestigd, THE CATS ZIJN WEER TERUG!!!!

Alles volgt in een snel tempo elkaar op, single's elpees, radio en t.v. optredens en zelfs een tournee door Nederland.

Enkele maanden later zitten we in een bomvolle feesttent voor een podium waar ontzettend veel apparatuur opstaat, eigenlijk nog niet goed wetend of dit nu een stoute droom of werkelijkheid is, te wachten op de komst van onze idolen.

Onzekerheid verdwijnt als The Cats aantreden en een werkelijk fantastisch concert geven, waarvan we uren genoten hebben.

De volgende dag leefden we geheel in de roes van het concert en draaiden we als herinnering de vele platen, welke nu nog mooier leken te zijn.

Want The Cats zingen en spelen niet alleen mooi, ze brengen hun liedjes ook op een manier die je lang in je geheugen blijft staan.

Het was een droomwens die voor mij echt in vervulling ging en zeker voor herhaling vatbaar is!

EEN STILLE FAN.

ZELDZAAM „ONE WAY WIND“!

ZE ZIJN BINNEN, EEN DOOS VOL DUITSTALIGE ELPEES "ONE WAY WIND".

EEN PAAR MAANDEN GELEDEN STONDEN DEZE ELPEES IN DE CATS SHOP AANGEBODEN, MAAR DIT HEBBEN WE LATER MOETEN VERANDEREN OMDAT EMI DUITSLAND DE ELPEE UIT DE PRODUCTIE HAD GEHAALD.

VOOR VEEL LEDEN WAS DIT EEN LEUKE MANIER GEWEEST OM AAN DE DUITSTALIGE ELPEE VAN THE CATS TE KOMEN, TEMEER OMDAT NU ZEKER IS DAT "KATZENSPIELE" NIET WORD HERUITGEBRACHT.

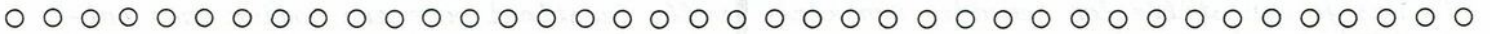
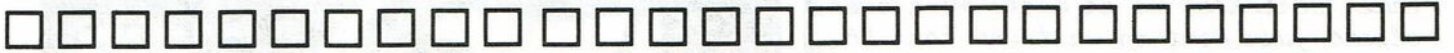
DAAROM HADDEN WE AAN EEN BEVRIENDE PLATENHANDELAAR IN DUITSLAND GEVRAAGD OM EENS OP TE LETTEN OP BEURSEN OF BIJ GROOTHANDELAREN IN DE MAGAZIJNEN, IN DE HOOP DAT HIJ OP DEZE MANIER AAN ENIGE EXEMPLAREN VAN "ONE WAY WIND" ZOU KUNNEN KOMEN.

HET HEEFT WEL ENIGE TIJD GEDUURD, MAAR HET RESULTAAT IS ER DAN OOK NAAR, HIJ HEEFT ER OM PRECIJS TE ZIJN 27 STUKS WETEN TE BEMACHTIGEN.

DE PRIJS VAN DE ELPEE "ONE WAY WIND" IS f24,00 INCLUSIEF VERZENDKOSTEN.

HIJ KAN OP DE BEKENDE MANIER BESTELD WORDEN, DUS DOOR OVERMAKING VAN DIT BEDRAG OP DE BANK, OF DOOR EEN BETAALCHEQUE OP TE STUREN NAAR ONZE POSTBUS.

DIT IS EEN EENMALIGE AANBIEDING EN ZAL NOOIT WEER TERUGKOMEN EN OP IS OP.

Met dank voor de concerten!!!

Groeten fans uit Schiedam
 Het Plantenpaleis
 Mgr. Nolenslaan 698 - Schiedam - Tel. 26 77 44

Veel succes

Pau
en
Ed

Willem
en
Cristel

Coby en Max

Bloemenshop
„de vergeet-me-niet“

Schutstraat 106 - Hoogeveen - Telefoon 74632

Bij deze willen we, ook namens The Cats, een ieder bedanken die tijdens de tournee ons bloemen of andere cadeaus heeft gegeven. Vooral de mensen hiernaast, die bijna elk optreden met een enorme bos bloemen opfleurd!

CATS-SHOP

 The Cats Collection Box. Alle twaalf elpees. f175,00.
 Back To You. Solo elpee van Piet. f 20,00.
 Three Of A Kind. De solo elpees van f 32,50.
 In mooie fotodoos. Piet, Jaap en Cees.
 Cats Live. Dubbelelpee. f 25,00.
 Collectors Classics. De laatste exemplaren. f 17,50.
 De halve elpee! Word nooit weer uitgebracht!

*** **
 ONE WAY WIND
 DE DUITSTALIGE ELPEE
 ** *****

***** ** *****
 UNIEK IN NEDERLAND. TOTAAL 27 STUKS!
 DOOR EIGEN IMPORT! HAAST JE, OP IS OP!
 **** ***** *****

Sweatshirts. blauw. Alleen S en M.	Van originele Amerikaanse kwaliteit.	f27,50.	f37,50.
T. Shirts. blauw. S, M en enkele kindermaten.	Met de grote kattedekop in het wit erop gedrukt.	f11,50.	f15,00.
Baddoeken.	Wit met zwarte opdruk.	f13,50.	f17,50.
Zonnefilter, leuk op de voorraut van de auto.	Blauw met witte opdruk. Zelfklevend.		f10,00.

Discografie van de singles en elpees.	Zeer nauwkeurig samengesteld van begin tot heden.		f 3,50.
Biografie Third Life.	Het derde begin op papier.		f 3,50.
Poster 45X60.zwart/wit.	Word in koker verstuurd.		f 5,00.
Baseball caps.	Zwart met witte opdruk.		f 8,50.

Alle hierboven genoemde prijzen zijn inclusief verzendkosten!!!!
 De artikelen worden in een stevige verpakking of in een doos verstuurd, om de grammofoonplaten komt een speciale verpakking.
 Wil je wat bestellen uit de Cats-Shop, dan kun je het bedrag voldoen door middel van overboeking op onze clubrekening onder vermelding van je nummer en het bestelde.
 Tevens is het mogelijk om het bedrag door middel van een compleet ingevulde en ondertekende bank- of eurocheque of girobetaalkaart te voldoen.
 Sluit dan wel een bestelbriefje erbij en zet in de linkerbovenhoek van de enveloppe "CS" zodat het bij de juiste persoon terechtkomt.
 Deze zal dan voor een spoedige verzending van het bestelde zorgdragen.

*****6

M I A U W T J E E!

Ik zou het leuk vinden om enig knipsel van The Cats te krijgen of te kopen.

L. LEYTEN.
KOOLMEESSTRAAT 3.
5409 AE ODILIAPEEL.

GEZOCHT: solo elpee van Jaap.
Let's go together. dag 160.
Colour us gold. Imp. 5c 054.24078.
Cats. Imp. Sali 8017.
Cats as Cats can. Imp. Sali 8002.
Take me with you. Imp. 5c 054.24320.
Boekwerk Jip Golstein; Cats een Hollands succesverhaal.
Boekwerk fotowerk; behorende bij de elpee 10 jaar The Cats.

CHRIS JACOBS.
ORANJESTRAAT 54.
7141 ZE GROENLO.

Zijn er ook Catsfans in de buurt van Uden?
Graag zou ik dan in contact met jullie willen komen door middel van een brief.

L. LEYTEN.
KOOLMEESSTRAAT 3.
5409 AE ODILIAPEEL.

S.O.S. Welke Catsfan heeft de Duitstalige elpee "Katzenspiele" en wil de plaat voor mij op een cassette overnemen.
Een cassettebanje word meegestuurd en er staat een kleine vergoeding tegenover.

BARBARA VON METZSCH.
GRAAFSCHAPPAD 32.
5697 LX SON.
04990-75062. (na 5 uur)

Wie heeft er voor mij de originele singles van The Cats?

a kant Jukebox.
& kant Goodbye my love.

a kant Somewhere over the rainbow.
& kant I'm ashamed to tell.

Ze zijn uitgebracht op het Durlaphone label.
Tevens zoek ik oude nummers van C(l)atspraat.
Ik heb er een redelijke vergoeding voor over, of ruilmateriaal, ook heb ik diverse singles dubbel.

T. STUYT.
DE PRAAM 10.
1747 TK TUITJEHORN.
02269-2027.

BESTE CATSFANS.

Hierbij wil ik jullie vragen of er nog iemand de duitstalige versie van "ONE WAY WIND" op single of elpee heeft en deze aan mij wil verkopen.

HENK CLAESSENS.
SPINETSTRAAT 15.
5802 LS VENRAY.
04780-80490.

In verband met het uitgeven van een Cats-story in boekvorm zoeken wij nog oudere uitgaven van C(l)atspraat.
Er zal een ruime vergoeding tegenover staan en een vermelding in het boek.

REDACTIE C(L)ATSPRAAT.
POSTBUS 1154.
7500 BD ENSCHEDE.

AKTIE

Van onze zeer active fan in het zuiden van het land, Willem Broeksmit, kregen we het volgende idee aangeboden. Willem wil alle Cats fans die het niet eens zijn met het vertrek van Piet uit de groep, een handtekening laten zetten. Deze wil hij dan aan Piet overhandigen en hem vertellen dat zoiets niet kan. Dus bij deze worden alle fans opgeroepen om aan Willem hun handtekening te sturen en er eventueel een briefje bij te doen met hun mening. Je kunt dit sturen aan;

Willem Broeksmit.
Hermelijnstraat 35.
6414 EA HEERLEN.

ER IS EEN GROEP IN NEDERLAND
DIE SPEELT AL HEEL ERG LANG
ZE MAKEN MUZIEK VOOR JONG EN OUD
VAN OSS TOT VOGELZANG.

VAN DENEKAMP TOT RILLAND BATH
WORDEN ZE GRAAG GEHOORD
ZO ZINGEN DE JONGENS MET ELKAAR
VAN HIER TOT DINTELOORD.

HOPELIJK GAAT DAT NOG LANG ZO DOOR
VOOR STOPPEN IS HET VEEL TE VROEG
ALS IK MOEST STEMMEN, STEMDE IK VOOR
WANT IK KRIJG NOOIT GENOEG!!!!!

I. BIK.
WAGENINGEN.

informatie. agenda.

Onder de Cats fans zitten velen die op zoek zijn naar oude platen van de groep. Vaak is hier moeilijk aan te komen omdat de juiste adressen ontbreken en het is dan ook vaak zoeken naar de bekende speld in de hooiberg. Aangezien ikzelf ook een liefhebber ben van de oudere muziek trof ik bij toeval op een platenbeurs bij ons in de regio Arnold de Vrind aan, de grote man achter dit soort evenementen en de uitvinder van het blad "AGENDA". De contacten waren snel gelegd en na enige uitleg vonden we dit ook geschikt voor jullie. Hopelijk brengt het een eind aan de soms vervelende zoekpartijen, dus:

Wisten jullie dat er grammofoonplaten beurzen gehouden worden waar je van jouw favoriete artiesten vele binnen- en buitenlandse platen kunt vinden? Nee! Daar kan dan nu verandering in komen door lid te worden van "INFORMATIEBLAD AGENDA". In dit blad lees je precies waar en wanneer er platenbeurzen worden gehouden, komen er fanclubs in het voetlicht, waaronder de komende keer "The Cats Clan". Ook is er een rubriek "opsporing verzocht" waarin je tegen een lage vergoeding kleine advertenties kunt plaatsen, b.v. een lang gezochte elpee of single. Als nieuw lid mag je één advertentie gratis plaatsen. Je ontvangt ons blad vier keer per jaar door f10,-- over te maken op postgironummer 15.12.471 of AMRO bankrekeningnummer 45.37.70.347. t.n.v. A.J. de Vrind, Lijsterbesstraat 123, 2563 KS Den Haag.

HOE WERKT EEN CLUB?

In dit verhaal willen we eens een indruk geven van het vele werk dat een fanclub met zich meebrengt.

We zullen het in stukjes uitleggen omdat het anders onoverzichtelijk word.

DE BINNENKOMENDE POST.

Dit is een enorm tijdrovend karwei, alles moet uitgezocht worden omdat ieder van ons zijn eigen gedeelte heeft om af te werken.

Er komen op de postbus zo'n 60 a 70 brieven per week.

Op het huisadres komt een brief of 25 per week binnen.

Onder deze post bevindt zich ook post van niet-leden die de meest uiteenlopende vragen hebben.

Dit proberen we zo goed mogelijk te beantwoorden, zodat we hiermee vermijden dat er een tweede brief binnenkomt omdat er een antwoord onduidelijk was, dit scheelt ons weer tijd.

De post van onze leden is over het algemeen niet zo moeilijk te beantwoorden, vele vragen zijn hetzelfde en dit vereenvoudigd het afwerken.

Er zijn tevens brieven van dag- en weekbladen, die het een en ander te vragen hebben over The Cats.

Dan is de fanclub natuurlijk de aangewezen weg om hun vragen te beantwoorden.

DE CATS SHOP.

Dit is een op zichzelf vrij eenvoudig onderdeel van de fanclub.

De door leden bestelde artikelen worden op een bestellijst gezet die elke week vernieuwd wordt.

Er zijn nu veel leden die hun brief voorzien van bestellijstje en van een bank-giro- of eurocheque.

Dit versneld het afsturen van de artikelen en vermindert onze administratie.

Het belangrijkste van de shop is om ervoor te zorgen dat er van alle artikelen voldoende in voorraad is en mocht dat niet het geval zijn dan moet het zo snel mogelijk aangevuld worden.

HET CLUBBLAD C(L)ATSPRAAT.

Hier begint er iets dat alleen maar te maken heeft met spanning en problemen.

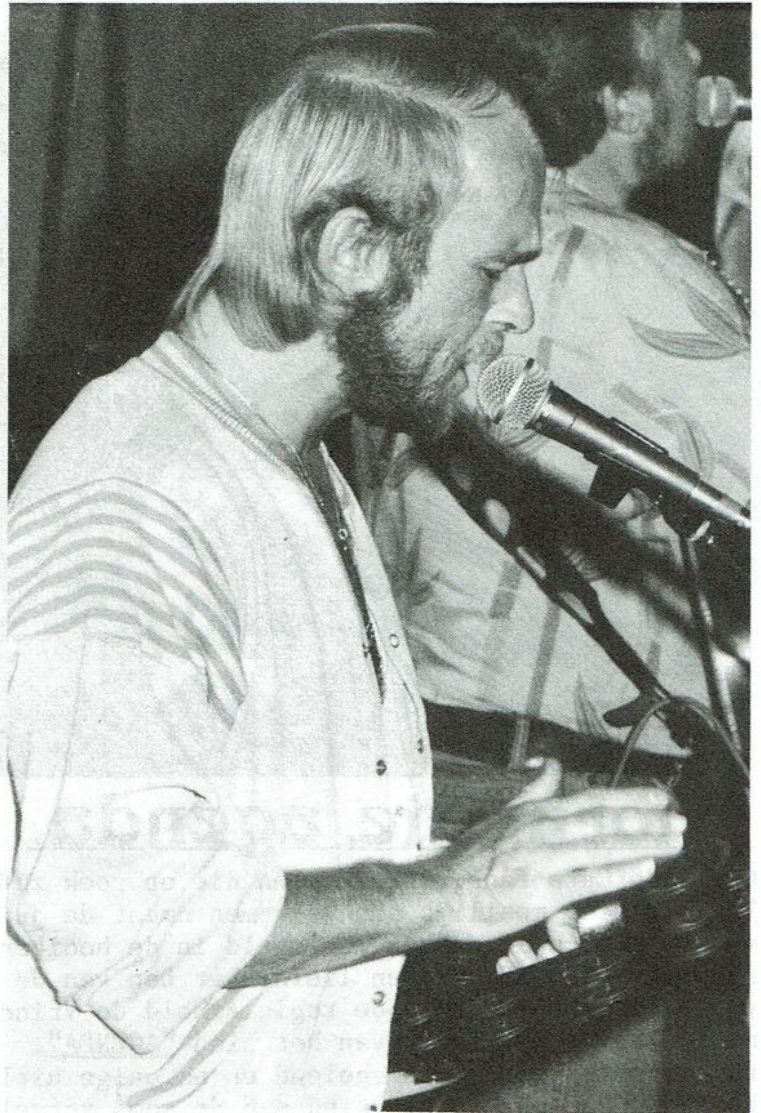
Een clubblad in elkaar zetten is een leuk, maar tevens een enorm omslachtig en tijdrovend karwei.

Allereerst gaan we de onderwerpen uitzoeken waar we het die keer over willen hebben en als we deze hebben gaan we kijken of er genoeg over te vertellen is, zoniet dan moet er weer wat anders voor in de plaats komen.

We gaan met ons allen om de tafel zitten en schrijven met de hand in het kort op wat er in het verhaal moet staan.

Als we dat gedaan hebben word het in het klad uitgetypt, hierna gaan we bekijken of het niet wemelt van de taal en typ fouten.

Mocht het goed zijn dan kan het in het net op dik papier en met carbonlint in de machine uitgetypt worden.

Dit carbonlint is nodig omdat de drukker de tekst niet mooi zwart kan krijgen, je krijgt dan zo'n effect net alsof het blad in chloor heeft liggen te zwemmen en daardoor verbleekt is. Tevens dient bij het uittypen erop gelet te worden waar de foto's moeten komen, hier moet omheen gewerkt worden.

Dan moet de tekst nog aan alle kanten een centimeter van de kant afblijven. Let je hier niet goed genoeg op en staat het er dichterbij, dan kun je er op wachten dat je een telefoontje krijgt van de drukker waarin hij je heel vriendelijk vraagt of je het blad weer op komt halen om het te veranderen. Wanneer dit allemaal klaar is kun je met de lay-out beginnen.

Dit is het afwerken en het opfleuren van het blad, d.w.z. dat er tussen of naast artikelen sterretjes of lijntjes en meer van dit soort dingen komen te staan.

Boven elk artikel moet dan nog een vette kop komen met de naam van het verhaal erop.

Dit doen we met wrijfletters en dit is een erg precies werkje, want als je de letter onder het afwrijven heel iets verschuift, kun je een hele kop overnieuw maken en heb je een boel werk voor niets gedaan.

Bovendien zijn die vellen met letters ontzettend duur dus moet je ervoor oppassen dat je er zo weinig mogelijk van verknoeit.

Vervolgens, we zijn nu ongeveer anderhalve week verder, kan het blad naar de drukkerij en gaan we daar samen het hele ontwerp nog eens doornemen.

Tot slot bepaalt de drukker dan of hij het aan kan nemen of niet.

Soms moet er nog wel eens iets veranderd worden en dat kost dan weer tijd.

De drukkerij heeft een week nodig om alles te drukken en te laten drogen.

Het aantal bladen is dan met de helft teruggebracht omdat het ontwerp maar aan een zijde bewerkt mag zijn.

Elke pagina is door de drukker apart in stapels verpakt, zodat we thuis met meestal acht enorme stapels papier zitten.

Die worden in de juiste volgorde achter elkaar gelegd en hierna moeten er complete bladen van gemaakt worden.

Je neemt van elk stapeltje een blaadje af en gaat zo door tot je een compleet clubblad hebt.

Deze worden weer op stapeltjes gelegd waarna een ander er nietjes in gaat drukken.

Na drieduizend nietjes te hebben verwerkt krijg je de volgende dagen het gevoel of je arm tien centimeter langer is geworden.

Ondertussen staat de computer alle adressen op te braken en hiervan worden de adres-etiketten getypt.

Onze vriend de computer verteld ons precies welk lid een nieuwe lid-kaart moet hebben en wie er een rood kruis krijgt en dus betalen moet.

Dit word weer door ons uitgevoerd en we gaan dan de kaarten aan het blad bevestigen met een paperclip.

Bij de lidkaarten en de rode kruisen worden de juiste adresstickers gezocht op de enveloppen geplakt, de bladen erin gestopt en opgeschreven op een lijst. Hierna worden alle andere bladen in de enveloppen gedaan en daar worden dan de overgebleven adresetiketten opgeplakt.

Ook deze namen worden allemaal op de lijst gezet en deze lijst wordt dan met behulp van de door de computer gemaakte adressenlijst vergeleken.

Zo kan worden voorkomen dat er een lid geen blad krijgt toegezonden.

Als dit allemaal gebeurd is en alles is goed bevonden, komt er een heel rot karwei.

Alles moet gesorteerd worden op postcode.

Er word dan eerst op het eerste nummer gesorteerd, daarna op het tweede, dan op het derde en tenslotte op het vierde nummer.

Wanneer dit gedaan is moeten er op een speciale manier bundels van gemaakt worden, waarbij elke bundel moet zijn voorzien van een briefje waarop het aantal stuks bladen, het bundelnummer en het kantoor waar het heen moet vermeld dienen te staan.

Omdat we per "port betaald" versturen, is het een verplichting dat je alle post op postcode gesorteerd en in pakketjes gebundeld moet afleveren.

Tevens moet er een lijst gemaakt worden waar alle gegevens nog eens opstaan die ook op de bundelbriefjes vermeld staan.

Daar komt nog een klantnummer en een debiteurennummer bij op en met deze hele verzameling kun je dan naar het postkantoor gaan.

Hier moeten nog eens wat formulierwerk ingevuld worden en als tot slot de afbundeling goedgekeurd word, dan pas zijn we er zeker van dat er weer een C(1)atspraak op weg is naar wachtende fanclubleden.

Op dit moment zijn we dan twee en een half tot drie weken verder.

Op de dagen die volgen op de terpostbezorging van de bladen is het nog afwachten of er geen terugkomt. Vaak zijn er leden verhuisd zonder dat daarvan aan ons bericht is gegeven, dit brengt dan een hoop extra werk en kosten met zich mee.

DE TOURNEE.

Dit zijn echt de drie maanden dat we helemaal gek worden.

Ver van tevoren moeten wij als fanclub al met de voorbereidingen beginnen die hiervoor nodig zijn. Er moeten ontwerpen gemaakt worden, dan moeten er spullen besteld worden en hierbij moet je dan rekening houden met levertijden van soms een kleine twee maanden.

Bij de afgelopen tournee hadden we een eigen stand die we zelf gebouwd

hebben, hier zijn heel wat uren in gaan zitten voor deze gereed was.

En om de vervoersproblemen van vorig jaar te onderdrukken, hadden we dit jaar onze eigen bus ter beschikking.

Deze bus hebben we ook helemaal moeten verbouwen en opknappen om tijdens de tournee er zeker van te zijn dat we over zouden komen.

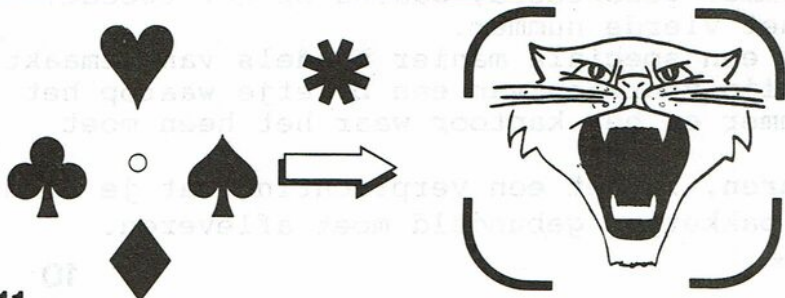
Als tenslotte dan de grote dag is aangebroken waarop de tournee begint en het hele circus in beweging gaat komen, zijn dagen met drie uurtjes slaap, geen uitzondering meer, eerder een gewoonte.

Tijdens deze tournee gaat de rest van de werkzaamheden gewoon door.

Er moet dan met man en macht voor gezorgd worden dat we geen al te grote achterstand in de werkzaamheden gaan oplopen.

Al deze hierboven genoemde werkzaamheden moeten door ons 's avonds en in het weekend gebeuren, omdat we allemaal overdag onze eigen verplichtingen hebben.

Onze eindconclusie is; het runnen van een fanclub is meer werk dan er in eerste instantie word gedacht, maar we doen het nog steeds met veel plezier.

Het bestuur "The Cats Clan".

Onbegrijpelijk voor velen onder ons, maar helaas de bittere waarheid: PIET VEERMAN HEEFT BESLOTEN OM THE CATS TE VERLATEN!!!!

Dat dit een totale ontgoocheling onder de fans heeft teweeg gebracht, hebben we gemerkt aan de vele telefoontjes en brieven die we in de afgelopen weken ontvingen. Het besluit van Piet kwam als een donderslag bij heldere hemel, want zoals veel leden zich afvroegen, Piet deed toch heel gewoon tijdens de optredens. Juist, dat deed hij ook aan de ene kant mogen we hem daarvoor dankbaar zijn, want als je een concert bezoekt en je zit tegen een kop vol ongerief aan te kijken is de sfeer al bij voorbaat verpest.

Voor ons was dit het teken dat er een enorme hoeveelheid werk zou bijkomen, waar we nou net niet om verlegen zaten.

Ten eerste omdat we al twee bladen in een keer moesten wegwerken en ten tweede moesten er van het al kant en klare ontwerp tot drie keer toe pagina's overnieuw worden gemaakt. Hier stonden dan verhalen of andere dingen in die nu absoluut niet meer konden, dan kregen we weer andere informatie binnen dat er in moest en weer moest het ontwerp aangepast worden.

Daarbij kwam nog dat er stapels post beantwoord moesten worden om alle mensen gerust te stellen en op de hoogte te brengen.

Wat dat geruiststellen betreft, THE CATS GAAN DOOR ALS GROEP MET DE OVERIGE VIER LEDEN!!! Piet zal zijn werkterrein verleggen naar de solo-optredens in het land met een muziekband.

Hopelijk verliezen jullie je aandacht voor The Cats niet nu Piet erbij weg is, maar laten jullie blijken het volste vertrouwen nog in hun te hebben en hen te steunen in deze voor hen toch wel zeer moeilijke tijd.

Wij zullen ook onze uiterste best blijven doen om dit te bereiken.

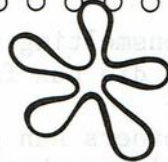
Maar begrijp tevens dat wij aan dit oponthoud van het clubblad niets hebben kunnen doen en dat dit geval, ook voor ons, een uiterst machteloze situatie is.

Het volgende clubblad zal gewoon op de normale tijd, dat is eind december, verschijnen. Hierin zullen we jullie van alle nieuwe ontwikkelingen op de hoogte houden.

In dit blad zal dan ook verder geen artikel meer aan te treffen zijn over waarom en hoe het nou gekomen is, een ieder heeft het ruimschoots in de krant en in bladen kunnen lezen.

o o

SUPERFAN.

Verbaasd waren we na dat telefoontje, of we maar even een televisieprogramma in elkaar wilden zetten in opdracht van de VARA.

Drie dagen voor de opname hadden de mensen van de VARA van hun directie groen licht gekregen voor een proefopname.

En met alle geweld wilden ze in dat eerste programma The Cats hebben.

Na het telefoongesprek dat anderhalf uur duurde en waarin de regels en de bedoeling van het spel werden uitgelegd, zijn wij aan het werk gegaan.

Allereerst moesten we drie kandidaten hebben waarvan we zeker waren dat ze de gehele dag vrij waren om mee te werken aan het programma.

Na veel telefoneren hebben we Willem Broeksmit uit Heerlen, Sapke van Domselaar uit Nieuwe-Niedorp en Frans Mulder uit Oldenzaal bereid gevonden om aanwezig te zijn.

Omdat voor de mensen van de VARA evengoed alles nieuw was, hebben ze samen met ons het programma ontworpen.

Het heeft de titel "superfan" meegekregen en word tussen februari en mei uitgezonden.

De bedoeling van het programma is dat er drie fans van een bepaalde artiest worden uitgenodigd die om de titel "superfan van" gaan strijden.

Dit zal worden bepaald door aan deze fans een paar moeilijke vragen te stellen, zowel persoonlijk als over het repertoire en het verleden.

Tevens zal er door de fans een nummer live moeten worden gezongen, dit is erg lachwekkend omdat de zanger of zangeres een koptelefoon opkrijgt en alleen maar de muziek hoort en dus niet zijn eigen gezang. (met recht ging het dit keer over katten, valse katten)

Het programma werd opgenomen in de superchique discotheek "CARTIER" te Eindhoven.

Na afloop was er nog een optreden van Piet Veerman en dat was het besluit van een leuke avond die in een waanzinnig korte tijd is opgezet.

De eerste prijs is gewonnen door Frans Mulder, deze kreeg een draagbare "soundmachine" en een Cats collection box met bijbehorend een Cats textiel pakket.

Tweede werd Sapke van Domselaar en derde is Willem Broeksmit geworden.

Het eigenlijke Cats verhaal begint tegen het einde van de jaren 50, toen naar buitenlands voorbeeld ook in Nederland de Rock and Roll bandjes net zo talrijk begonnen te worden als dat er straten waren!

Dat gold ook voor Volendam, waar onder meer Arnold Mühren en Cees Veerman zich bij Electric Johnny and the Skyriders aansloten.

Hiervoor hebben Cees en Arnold elkaar voor het eerst "muzikaal" ontmoet, toen ze beiden in dezelfde klas van de mulo zaten.

In de tweede klas van de mulo begon het voor Arnold Mühren allemaal, toen hij zijn eerste gitaar kreeg, hij was toen een jaar of veertien.

Cees Veerman speelde toen al in een bandje dat "The Spoetnik Boys" heette.

Dat groepje was toen op Volendam en naaste omgeving al vrij aardig bekend.

Na een tijdje kwamen Arnold en Cees op school door hun muzikale voorliefde met elkaar in contact en besloten samen te gaan optreden, voor zover men ze wilde horen dan.

Na een periode van vlijtige gitaarstudie brak de dag aan waarop het duo op een Sint Nicolaasfeest voor het eerst "in het openbaar" mocht optreden.

Vol spanning en nervositeit gaven de twee vrienden voor de hele school imitaties weg van Elvis Presley en van andere grootheden die in die dagen erg populair waren.

Toen de mogelijkheid zich voordeed lieten ze zich inlijven bij een groep die al een hele tijd in het Volendammer muziekwezen opereerde.

Deze groep, welke onder leiding stond van Jan (spruitje) Buys die eigenlijk dansleraar was, verzorgde toen al vele optredens buiten Volendam.

Jan Buys was voor een Volendamse muzikant een "belangrijk" man, die status zat hem in het bezit van een bandrecorder met 2 X 10 Watt vermogen, waarop alle gitaristen in de omgeving, bij wijze van spreken, konden worden aangesloten, zonder dat het iemand opviel dat het geluid misschien toch niet zo heel perfect was.

Arnold en Cees waren wel de laatsten om zich daarover druk te maken.

Het tweede duo bestond uit Jaap Schilder en Piet Veerman, twee volle neven van elkaar.

Zij hadden met nog wat mensen een groep die zich "De Everly Kosters" noemden.

Zij traden toen al net zo vaak op als Cees en Arnold, nadat Jaap, Piet het gitaarspelen onder de knie had gebracht.

De naam Everly Kosters was een samensmelting van het beroemde Amerikaanse duo en Kosters, dit laatste sloeg dan op de bijnaam die hun familie had op Volendam, wat kwam omdat hun grootvader dat ambt beklede.

Gek genoeg waren niet de Everly Brothers hun grote voorbeeld, maar de Hi-Lo's.

Wat hun vooral aansprak in de Hi-Lo's was het vokale machtsvertoon, de perfecte close harmony en ze namen zich voor dat zij ook zo wilden leren zingen.

Maar in dat bandje kwam het er niet van omdat het repertoire meer gericht was op het geijkte zogenaamde rockwerk van toen.

Jaap was in die tijd het gitaarfenomeen van Volendam en Arnold wilde hem wel bij Electric Johnny and the Skyriders hebben.

Hij en Cees hadden Jaap en Piet namelijk een keer zien optreden in Pius X en met het door hun geproduceerde geluid hadden ze het toen knap moeilijk gekregen.

Voor Arnold was erg jaloers op de apparatuur die de Everly Kosters tot hun beschikking hadden, na de tijd kwam hij er achter dat het een paar oude radio's geweest zijn.

In een vergadering die toen belegd werd stemde Jaap toe, op voorwaarde dat zijn neef Piet ook in de band mocht spelen.

De rest van de groep stemde hier maar mee in omdat Jaap in die tijd bekend stond als een erg eigenwijs iemand, ze waren dus bang dat hij hun verzoek anders zou afwijzen.

Piet kwam er bij, maar van zijn grote kwaliteiten wist toen nog niemand, hijzelf trouwens ook niet, dit is pas later gekomen.

Piet vond alles best, hij liet zich een baantje aanpraten als slaggitarist en liet het zingen liever aan anderen over, doch dit veranderde al vrij snel.

Tot verbazing van de andere leden van de groep speelde Piet nog beter gitaar dan de door hen zo bewonderde Jaap en het lag voor de hand dat Piet de sologitaar overnam en Jaap de slaggitaar voor zijn rekening nam.

Door dit alles werd Arnold maar de basgitaar in de handen gedrukt, omdat hij in die tijd de enigste was met een onduidelijke functie binnen de groep.

Maar zoals zoveel bandjes in die tijd was ook Electric Johnny and the Skyriders geen al te lang leven beschoren en begon alles weer van voren af aan.

Toen Cees en Arnold hun medewerking verleenden op de avond van de prijsuitreiking van de spectaculaire Volendamse wielerronde, kwam de vraag: zullen we met Jaap en Piet een ensemble gaan vormen?

Hierover hoefde niet lang te worden nagedacht, de twee andere muzikanten dachten er hetzelfde over als Cees en Arnold en al snel was de samenwerking een feit.

De twee duo's werden bij elkaar gevoegd en in deze samenstelling deden ze mee aan een talentenjacht, die georganiseerd werd door een sigarettenfirma uit die tijd, North State. De talentenjacht was op zaterdagavond en dus moesten op zaterdagochtend in een pijlsnel tempo nog even vier nummers ingestudeerd worden om een beetje goed uit de bus te komen. Deze vier nummers die ingestudeerd werden waren natuurlijk allemaal covers van grootheden uit die tijd, drie nummers nam Cees voor zijn rekening en Piet mocht een nummer zingen. Voor de rest kwam het koorwerk van de hele club erbij plus de begeleiding van vier akoestische gitaren.

Ze wonnen de tweede prijs, terwijl de eerste prijs tot grote verbazing van het publiek naar een vast talent uit Oostzaan ging die op alle talentenjachten wat operaliedjes zong. Dat ze toen niet de eerste prijs toegekend kregen lag aan de jury, want er werd een beetje raar gejureerd, dit was veroorzaakt omdat Dick Maurer in de jury zat.

Deze man was op Volendam een bekend zanger/gitarist, maar tevens een bekwaam voetballer. Hij was trainer van het elftal waar Cees Veerman in voetbalde en Cees behoorde op die avond vroeg in bed te liggen omdat er de volgende dag een belangrijke wedstrijd gespeeld moest worden en zodoende niet aan talentenjachten meegedaan kon worden, aldus Dick Maurer. Daarom werd de waardering dus naar beneden gedrukt, maar omdat de eerste prijs toch een lachertje was en omdat er maar een keer was gereperteed, is dit de aanzet geweest om gezamenlijk door te gaan.

Nu waren de duo's dus een kwartet geworden en hadden de toepasselijke naam gevonden van "The Mystic Four".

Het repertoire bestond uit muziek van onder andere de Drifters en de repetities werden net als bij zovele andere bandjes gehouden op zolderkamertjes.

Er was onderling een afspraak gemaakt dat iedereen wekelijks f1,50 van zijn zakgeld afdroeg aan de band en van dat geld kochten de jongens betere spullen.

In die tijd knutselde Arnold erg graag en al snel had hij zijn gitaar omgebouwd tot een elektrische, waarna de andere jongens ook elementen gingen kopen zodat hun gitaren ook door Arnold omgebouwd konden worden.

Jaap kocht daarna van de voetbalvereniging Volendam een versterker waar de gitaren op werden aangesloten.

Maar omdat het repertoire van "The Mystic Four" zich niet zo erg leende voor elektrische hoogstandjes, moest iets in een andere richting gezocht worden.

Tot dan toe werden er nummers gemaakt als, Tom Dooley, wat Elvis achtig werk van Cees en veel gospelsongs.

Later, nadat ze iets meer gespaard hadden werd er van de spaarcenten een 18 Watt Dynacord kofferversterker gekocht, waar Arnold de hele zaak aan vastknoopte.

Alles stond er nu, maar het ritmische gedeelte ontbrak hen soms toch wel, dus wilden de Mystic Four er een drummer bij hebben.

Deze kwam in de persoon van Cees Mooyer die vroeger ook bij Electric Johnny and the Skyriders had gespeeld.

Volgende probleem was nu dat de naam veranderd moest worden, men heette The Mystic Four en om dan met vijf man te komen opdraven was toch wel een beetje angstig.

De naam werd veranderd in "The Blue Cats", snel na deze naamwisseling kreeg de band een manager in de vorm van Jan (tuf) Buys.

Jan kwam aan zijn bijnaam omdat hij als klein kind altijd om "tuffees" zeurde.

Omdat de hele band nu compleet was, wilden de blauwe katten wel een betere versterker hebben, maar de financiële middelen ontbraken hiervoor.

Nu wisten de jongens dat Jan Tuf altijd een hoop geld had, hij werkte bij drie bazen tegelijk, sliep maar vier uur op een dag en verdiende daarbij ook nog eens zeer goed.

Daarom besloten Piet en Arnold op een dag eens aan Jan te gaan vragen of hij hun niet "een paar centen" kon lenen.

Op het moment dat ze hem dit vroegen sliep Jan nog bij zijn ouders thuis op de vliering, zo was hij bij hun binnenkomst nog in diepe slaap.

Zijn enigste vraag was, "hoeveel hebben jullie nodig" en toen Arnold hem een bedrag van twee duizend gulden noemde, keek hij hun niet eens raar aan.

Zoveel geld was in die dagen een vermogen en voor de jongens natuurlijk niet te doen.

Een paar dagen later zijn Piet en Arnold met de bus naar Amsterdam gegaan en hebben daar een 50 Watt versterker met echo en vier luidsprekers met vier ingangen, twee voor de zang en twee voor de gitaren, gekocht.

Toen ze het gevaarte aan de andere jongens lieten zien, zijn er heel wat boze woorden gevallen, maar nadat ze hem gehoord hadden draaide dit snel om in woorden van lof.

De schuld die de band toen had aan Jan Tuf, werd afbetaald met de verdiensten van een enkel optreden en dit was nooit meer dan f50,-- per keer. Moest er voor een optreden verder weg vervoer komen, dan kon Jan Tuf altijd wel ergens een auto versieren, zodat dit probleem alweer uit de wereld was.

Naderhand werd overwogen en besloten om het Blue voor de naam te laten vallen omdat dit zo tijdgevoelig was, iedereen had in die tijd een kleur voor hun naam staan.

Zelfs de Beatles heetten in hun begintijd "The Silver Beatles".

De naam "The Cats" werd gekozen omdat de groep zich liet inspireren door de bijnaam van hun solozanger Cees Veerman, welke op Volendam "de poes" werd genoemd.

The Blue Cats, toen ze nog zo heetten, kregen hun grote kans toen ze gevraagd werden om Anneke Grönloh, Trea Dobbs en Imca Marina te begeleiden, die optraden voor de vereniging van bejaarden.

Maanden van tevoren kregen ze de nummers die dan in het juiste tempo en de juiste toonhoogte ingestudeerd moesten worden, Cees deed dan vaak de stem van de dame in kwestie na. Het was soms vreselijk frustrerend, want terwijl ze normaal vokaal flink konden uithalen, moesten ze nu hun mond houden.

Die meiden waren de sterren, zoals ze zelf zeiden, zij waren niets.

Maar het was toch een belangrijk moment voor hun, want door het begeleiden van Imca Marina kwamen ze in een stadion dat ze op zogenaamde dansavonden konden gaan spelen.

Niet alleen in de directe omgeving, maar ook de kant van Tuitjehorn op.

Ze werden als een soort huisorkest doorgeschoven van de ene katholieke vereniging naar de andere en het beste voorbeeld is dat ze een keer gespeeld hebben in de Magdalenakerk in de Amsterdamse Spaarndammerbuurt.

Die kans kregen ze daar omdat Cees zijn oom in die kerk de pastoor was.

Op die bewuste dag zat de kerk vol met oudjes van het mooiste Amsterdamse soort.

Piet Veerman had daar niet zoveel moeite mee, hij kan nogal veel accenten imiteren en dat kwam bij die lui dus lekker over.

The Cats begonnen heel ernstig te spelen, maar eindigden steevast met een polonaise van: bij ons in de Jordaan, etc.

Na anderhalf jaar kwamen er moeilijkheden met Kees Mooyer, in die tijd had Kees verkering met een meisje (nu zijn vrouw) welke zei, "Ik houd heel veel van Kees, ook op het podium, maar ik houd nog meer van hem als hij ernaast staat".

De jongens van de band dachten dat Kees beïnvloed was door zijn meisje, want al een paar keer had Kees gezegd: "Jongens, dit is voor mij de laatste keer", maar iedere keer kwam hij erop terug.

In die tijd werd Jan Tuf de officiële manager van de groep en toen er weer eens een optreden was geweest op Volendam en iedereen blij was met het behaalde succes, kwam Kees weer eens aanzetten met zijn gebruikelijke dreigement.

Jan Buys reageerde onmiddellijk: "O.K." zei hij, "wat moet dat drumstel opbrengen?"

Kees Mooyer, die toen waarschijnlijk nog dacht dat het om een geintje ging, zei tegen Jan dat zijn apparatuur f350,-- kostte, waarna Jan Tuf hem dat bedrag ter plaatse uitbetaalde en Kees vriendelijk bedankte voor zijn bewezen diensten.

Jan had de leden van de groep al enigzins voorbereid op het ontslag van Kees en hij had tegelijkertijd al voor een vervanger gezorgd.

In die tijd werkte Jan op een plasticfabriek waar iemand werkte die bevriend was met Jan. Jan vertelde hem over de moeilijkheden in de groep en vroeg zijn collega en vriend of hij er niets voor voelde om Kees te vervangen.

Deze stemde toe en na vergaderd te hebben met de andere leden van de groep, stemden ze in met het aanbod en de zaak was in kannen en kruiken.

Een week later was de vervanger, Theo Klouwer, al aan het reperteren met de band.

De vervanging vond plaats op 30 April 1964, wat zoals The Cats zelf zeggen, de officiële startdatum van de groep was.

The Cats zijn nu compleet:

Piet Veerman	geboren: 01-03-1943	Sologitaar/Zang.
Cees Veerman	geboren: 06-10-1943	Percussie /Zang.
Jaap Schilder	geboren: 09-01-1943	Slaggitaar/Zang.
Arnold Mühren	geboren: 28-01-1943	Basgitaar /Zang.
Theo Klouwer	geboren: 30-06-1947	Drums.

Het allereerste optreden van The Cats in deze samenstelling was op 17 januari 1965 in het Heerenlogement te Purmerend, alwaar de groep meedeed aan een talentenjacht en daar de derde prijs behaalde.

Jan Buys, die de manger van The Cats was, wilde The Cats laten horen aan het grote publiek maar helaas, zaaleigenaren komen niet naar je toe.

Daarom was Jan Tuf weer op een grandioos idee gekomen, hij ging met een kennis van hem op de brommer en met een bandrecorder onder zijn arm Noord Holland in om aan zaaleigenaren The Cats te laten horen en op deze manier misschien werk voor de jongens los te peuten. Dit heeft hij een aardig tijdje weten vol te houden, totdat hij van baan veranderde en begon bij het artiestenbureau Holland, waar hij tevens de beschikking over een auto kreeg! Dit was voor The Cats natuurlijk nog makkelijker, want niemand van de bandleden bezat een rijbewijs, laat staan een auto en meteen was het probleem van "hoe komen we naar de optredens" opgelost.

The Cats gingen zich nog meer inspannen en lieten zich voor praktisch iedere talentenjacht inschrijven, zo gebeurde het ook toen Radio Veronica een talentenjacht organiseerde met als hoofdprijs een heuse plaatopname!

Hoe nerveus of The Cats ook waren, ze wonnen de talentenjacht in de zomer van 1965. Toen deze was afgelopen werden de jongens door Jan van Veen, toendertijd discjockey bij Veronica, voorgesteld aan wat hij noemde, twee platenmensen: de heren Durlacher en Levy. Deze twee mensen hadden een "platenmaatschappij" in Amsterdam en zouden The Cats binnen een jaar beroemd maken.

Ze produceerden platen onder de naam Durlaphone, dat was een label van het omstreeks 1964 van start gegane platenmaatschappijtje: Audio Visual Productions (AVP).

Het bedrijfje was gevestigd aan de Oudezijds Voorburgwal in Amsterdam en dit piepkleine bedrijfje had twee directeuren: Ben Levy, die de zakelijke kant voor zijn rekening nam en Evan Durlacher, die voor de artistieke leiding zorgde.

Voordat The Cats aan hun Durlaphone avontuur toewaren, had AVP reeds een "ster" weten te strikken, namelijk Martine Bijl, ze was een ontdekking van Ben Levy die twaalf jaar lang het radioprogramma "met de Franse slag" voor de Avro verzorgde.

De opzet van het bedrijf AVP was in eerste instantie films van tekst te voorzien of na te synchroniseren, dat is een buitenlandse film van Nederlandse tekst te voorzien.

Men deed dit o.a. bij de t.v. serie van Pipi Langkous, AVP begon met vijf man personeel: Durlacher, Levy, een technicus, een vertegenwoordiger en een secretaresse.

Langs het kantoor van een textielgroothandel, die toen ter ziele is gegaan, kwam men in het achterste gedeelte van het pand, waarin het grammofoonplatenmaatschappijtje zat.

Achter het kleine propvolle kantoorje was een mineschool technisch werkplaatsje, waarin een projector stond opgesteld.

Daar achter was de regelkamer (1½ X 2 meter) voor krap twee personen en een studio die niet groter was dan een huiskamer (3 X 4 meter).

Evan Durlacher, die het grootste gedeelte van de technische apparatuur met behulp van een andere technicus had gebouwd, ging er zelfs toe over om in de veel te kleine studio de muziek van popgroepen (toen werden ze nog "beatbands" genoemd) op te nemen.

Hij zei: "het is wel lekker vol als alles is opgesteld, maar het geluid is prima".

Lekker droog en zonder resonanties.

Toen The Cats daar voor het eerst kwamen stonk het werkelijk tegen hen op, het was die typische geur die ook in gymnastieklokalen hangt.

Enigzins was dit vrij logisch, want achteraf bleek dat vlak voor The Cats er binnen kwamen er een steelband van vijftien personen een plaat had opgenomen.

Hierbij kun je dan wel voorstellen dat dit tot enige problemen moet hebben geleid, ten eerste met de ruimte en ten tweede met de frisse lucht.

AVP was een pas beginnend bedrijfje met twee labels, Obelisk en Durlaphone.

Obelisk was het merk voor het betere werk, zoals chansons e.d. en Durlaphone was meer voor mensen en groepen die eens een plaatje wilden maken.

Het opvallende was dat men het met Obelisk zo stelde, er blijkt wel duidelijk uit dat beat eigenlijk niet zoveel voorstelde, maar dat het leuk meegenomen was als je daarvan een aardig verkopend plaatje maakte.

In al die barre omstandigheden werkten The Cats aan hun eerste single, Jukebox, nauwelijkt gadedeslagen door Durlacher jr. die als een veldheer heerste in zijn controlekamer. Het enige waar het de studio niet aan ontbrak was de hoogte, er zat namelijk nog een zolder bij de bedrijfsruimte, die wel eens was verhuurd aan de Bijenkorf als opslagplaats. Maar op die zolder stond nooit iets en Durlacher was op het idee gekomen om de zolder te gaan benutten als echokamer.

Deze echokamer was, evenals de rest van de studio, zo lek, dat om het half uur de plaatopnamen moesten worden onderbroken om de klok van het Oudekerksplein te laten luiden.

The Cats hadden voorheen nooit gedacht, dat platen opnemen zo lullig kon zijn.

Maar al met al, de plaat kwam gereed, Jukebox was een cover van Gene Pitney, met aan de achterzijde het nummer Goodbye my love van Hamilton/Savoy.

Iedereen op Volendam vond het prachtig en toen Jukebox door Veronica voor het eerst gedraaid werd, lagen de fabrieken en de bouwplaatsen in het dorp volkomen stil.

Helaas beperkte de verkoop van de eerste single zich tot wat cafe's langs de dijk van Volendam, want de rest van Nederland bleek niet wakker te liggen van dat onbekende groepje dat een Gene Pitney hit gecoverd had.

Veronica zette het nummer nog op de een of andere tiplijst, maar daar bleef het dan ook bij. In die tijd had Ben Levy allerlei verhalen, volgens hem waren er duizenden en duizenden exemplaren van verkocht, maar de enigste rekening die The Cats toen hebben gezien, was de onkostenrekening van de firma AVP!

Toen Jukebox in de cafe's werd gedraaid, bleek het geluid altijd veel zachter over te komen als wanneer er andere platen gedraaid werden.

Toen Cees daarover de heer Durlacher aansprak voor een verklaring van dit feit, zei deze: "die andere platen zijn kennelijk niet goed gesneden", met andere woorden, al kwamen die platen van nog zulke gerenomeerde studio's, ze konden zo aan de vuilnisman worden meegegeven, een regelrecht lachertje natuurlijk.

The Cats moesten zelf de nummers uitzoeken die ze op de plaat wilden zetten en zo gebeurde dat ook met de achterkant van Jukebox, deze nummers werden van de radio opgenomen en in tekst omgezet, althans dit was de bedoeling.

Op de bandrecorder was de tekst moeilijk te verstaan en werden er maar wat woorden tussen geflanst die er wel zo'n beetje op leken, maar het eigenlijk niet waren.

Dus de tekst van Goodbye my love laat te wensen over, maar dit vond de heer Durlacher ook geen probleem.

Het volgende nummer dat The Cats bij Dulaphone opnamen, was de single Somewhere over the rainbow, een heel rustig nummer dat ooit eens door Harry Belafonte op de plaat was gezet. Dit nummer werd in Piet Veerman stijl uitgebracht, terwijl de achterkant een eigen kompositie was van Arnold Mühren, die op Volendam "de Prof" word genoemd.

Arnold heeft daarna een hele tijd niet meer geschreven, omdat hij zich vreselijk schaamde voor deze kompositie, onderhand weten we wel beter wat er van zijn hand is verschenen.

Wat men vooral niet moet vergeten is dat in deze tijd alles nog mono was.

De derde single die werd opgenomen bracht weer problemen met zich mee, het was een nummer geschreven in de Portugese taal en doordat niemand dit machtig was werd het maar weer gewoon aan elkaar gebrabbeld met woorden die er een beetje op leken, dit kon allemaal. Later is dit nummer nog eens verschenen op de kerstelpée in de goede woorden, dit was mogelijk geworden omdat ze de tekst hadden gekregen van een Argentijn.

Het nummer Ave Maria no morro word gezongen door Piet, net als de achterzijde A fool never learns.

Na deze drie singles hadden The Cats het daar wel gezien, want ondanks alle grote plannen die AVP met hun had, leed het bedrijf al gauw schipbreuk.

Het mini platenmaatschappijtje werd opgekocht door een grotere concurrent: Dureco.

Zo kan het gebeuren dat de rechten van de eerste drie singles nog steeds in handen zijn van Dureco, welke in de glorie tijd van The Cats een soort elpee uitbracht die maar aan een kant bespeelbaar was, dit omdat er niet genoeg materiaal voorhanden was voor een hele lp. Deze lp is in die tijd grif verkocht, maar The Cats hebben er nooit een cent van gezien. Het enigste voordeel wat de jongens eraan over hielden was het toenemen van het succes in hun provincie Noord Holland.

The Cats wilden nu naar een "echte" platenmaatschappij, maar hoe dat in zijn werk ging wist niemand, ze hadden geen contacten met mensen van radio en t.v. en om landelijk wat te bereiken is dat toch wel een eerste vereiste.

Maar zoals gewoonlijk had Jan Tuf weer een kant en klare oplossing voor dit probleem.

Hij ging brieven schrijven naar alle labels die hij thuis in zijn platenkast kon vinden.

En zo kwam het dat Bovema, Philips, Decca, Dureco etc. een aardig stel brieven ontvingen, omdat niemand toen nog wist dat veel labels door een maatschappij werden vertegenwoordigd. De mensen die deze brieven op hun bureau kregen, moeten zich wel slap gelachen hebben.

Na ongeveer een week reageerde Bovema het eerst en nodigde The Cats uit voor een auditie. Deze auditie werd gedaan terwijl het contract bij Durlaphone nog lopende was.

In die auditie zongen ze o.a. Tossing and Turning (dit was een nummer dat in 1965 door de groep Ivy League op de plaat is gezet), A fool never learns en No Reply van de Beatles.

Om deze nummers ten gehore te brengen moesten de jongens naar de Bronsteeweg in Haarlem, waar ze op een donderdagavond hun kunnen ten gehore moesten brengen.

Bovema had de donderdag speciaal uitgetrokken voor groepen en personen die vonden dat ze zo nodig een plaatje moesten maken.

De auditie verliep kennelijk naar wens want de jongens kregen direct een contract aangeboden dat zeter plaatse tekenden, bij Durlacher was het nu een kwestie van uitzitten.